

Denne følelsen opptar hele den lille plassen i brystet mitt. Den stikker ikke. Den svis ikke. Den dunker ikke. Den gjør ikke vondt. Den bare er der, den erter meg og tar over freden i huset. Jeg lener meg bakover og ser målløst på veggen foran meg. Jeg teller blomstene. En blå, en rød, enda en rød og en gul. Sånn er mønsteret, jeg teller dem, om og om igjen til jeg når taket, der en list avbryter avbrytelsen min. Den er mørk og lang, og viser et klart skille mellom den lye tapeten og det enda lysere taket. Jeg lener meg enda lengre bak og hodet henger og dingler løst i luften.

Det er vanligvis da jeg bare blanker ut og forsvinner et sted jeg ikke vet hvor er, men i dag dirrer hele kroppen. Vent, nei, den gjør ikke det. Den skjelver ikke, jeg beveger meg ikke det grann. Jeg er helt rolig, helt stille, jeg beveger meg ikke. Det er inni meg det skjer.

Det er inni meg jeg skjelver, det er inni meg jeg gråter. Ikke en eneste rørelse, ikke en eneste tåre faller ned kinnet. Ikke en eneste ting. Jeg bare er her. Jeg bare eksisterer. Kroppen min eksisterer, mens jeg, jeg er borte. Jeg aner ikke hvor jeg er, og jeg aner ikke hva jeg skal gjøre for å komme tilbake. Jeg vet ikke. Jeg vet ikke. Jeg vet ikke!

«Jeg.. må.»

Ordene ramler ut av meg, og jeg reiser meg opp. Jeg ser meg fort i speilet, jeg holder håndene i luften, stirrer på den, der den er helt stiv. Ikke en eneste rørelse. Ikke en. Jeg går ut i stuen til familien, de sitter i tvkroken og ser film, jeg setter meg ned mens jeg smiler. Jeg setter meg ned, og igjen forsvinner jeg. Jeg forsvinner inn i meg selv, inni all dirringen, inni i den følelsen som ikke er en følelse, jeg forsvinner inn i angstens hersker, uten at en eneste sjel kan se det på meg.